

Som grepo mig. Låses gråt gjorde ej stort.
I tjuvfistän in,
Och flå hennes skinn —
Skref Lånsman — för sådan stor illgärning sin.

16.

Mitt brott jag bekänt, och i morgon jag ledes
Till stupstock och bålet, som jag väl förtjent.
Jag flyr till min Gud och tror att åsvenledes
Mot mig han är nådig; då han mig förlänt
Tröst utaf sitt ord,
Mig styrkt wid sitt bord,
Jag skiljes nu nöjd från den syndiga jörd.

17.

O flicka! må detta exempel dig lära,
Att wisa din Käraste ära och tro,
Att hålla hans redliga kärlek i ära,
Att bögfärd och otro ej hos dig må ha.
Förtrosta på Gud,
Och lef i hans bud,
Så blir du på fästene himmelens brud.

GS 1661

En mycket uppbyggelig och hjertrörande

W I S A :

Statt stilla, du Flicka! etc.

Författad och afsjungen i fängelsät af
Pigan

Brita Olsdotter,
natten före än hon utfördes till afrättsplatsen
bredewid Wasmolösa Gästgifswaregård
i Småland.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1824.

1.

Statt stilla, du Glicka! och se dig wäl före;
Besinna hur farligt i werlden det är:
Det goda du tänke, du tale, du gøre,
För all ting du fly alla onda begär.
Besinna dig wäl,
Och akta din själ,
Ty snarligt tillstundar ett ewigt farwål.

2.

Jag hastigt uppvärte en offsyldig tårna,
Stor glädje för fader och moder jag war.
Guds ord jag mig lärde och hörde så gärna,
Min Frälserman alltid i hjertat jag bar.
Jag djefwulens list
Ej kände förwist,
Att menniskan draga från war Herre Christ.

3.

En yngling mig älskade ömt och med åra;
Han had' mig trolofwat sitt hjerta och hand.
Han sade: om Gud will mig wäl beståra,

Vi skola snart fästas med ägterskaps band,
Han pengar hopspart,
Och tänkte att snart
Att oss följa hemman och ha det så rart.

4.

Men wid samma tiden det hastigt sig hände,
Då vi så oskyldige lefde i ro,
En främmande herre helt ståtligt anlände,
Och satte sig ned i vårt grannskap att bo.
Förnamer han war,
Och stjerna han bar,
Och for genom byn i karret alla dar.

5.

En dag förbifor han föräldrarnes stuga,
En mängd utaf ungdom församlad der war.
Vi flickor vi nego, och gossarne buga,
Han hälsade vänligt på oss en och hwar;
Men mest uppå mig,
Så ömt innerlig
Han såg och mig winka till wagnen till sig.

6.

I wagnen han tog mig och kärligen smekte,
Mig sade mång söta och vänliga ord.
Min häg uppå högfärd och ståtlet straxt lekte.

Ej sådan en heder i byn varit spord.
Med afwundsam blick,
De sågo mitt slick;
Men värst Stor-Pårs flickor i magen det gick.

7.

Min Lasse och stod der helt tyst och förlågen,
Med stirrande ögon han följde min färd.
Jag såg mig om, då jag ett stycke på vägen
Var kommen, men redan af satan insnård,
Jag snart hade glömt
Den alltid så ömt
Mig älskat och trofastan kärlek berömt.

8.

Lägg nu bort din slaga och tröttande spade,
Ditt arbete slämmar båd' händer och by,
Du grant skall upplådas, så Grefwen mig sade,
En flicka som du skall ej ses i din by:
Men nu mer ej swäng,
Med oborstad dräng,
Nej, hvil på swandun i min gyllne sång.

9.

Hur ljufligt att älskas af så skön en Herre!
På Lasse jag fastade sällan en blick.
Jag höll mig för god, men, ach! snart blef det värre,

Ly hastigt min präktiga lycka förgick.
Den glädjen så skön
Sick öwäntad lön,
Ett barn under hjertat blef otrohet's rön.

10.

En dag Grefwen sade: Nu skall jag bortresa,
Den tjocka bondiöfen kan nu få gå hem.
Han reste, jag lämnades der med lång näsa,
Af smärta jag darrade i hwarje lem.
I tårar jag somn;
Med ånger och skam
Jag byvägen gick genom skogen mig fram.

11.

Uf huru jag flygdes att åter uppsöka
Min far och min mor och min Lasse så får!
Doch närmre jag kom mina qwal sig fördöka;
Jag föll uti skogen af mattighet ner.
I wannagt jag låg,
Men då jag uppsåg
En nysödder gose wid sidan min låg.

12.

Förtwiflan och Catan mig ingäfwö fraster,
Jag straxt gick till floden att dränka mitt barn,
Osskyldiga fräket i wattenet jag kastar,

Eå gör den som fallit i djefwulens garn.
Det dygat uppilög
Mot himlen och loq,
Då böljorna det ner i hasedjupet drog.

13.

Jag sprang uti strömmen, mig sjelf tänkte dränka,
Då någon bakom mig i armarna tog;
Doch se det war Lasse. På hwad kan du tänka,
Sad' han, kan jag lefwa, om Brita min dog?
Sörj icke min wän,
Gud lefwer ju än;
Har du någon plåga, så delar jag den.

14.

Jag alltid dig älskat med trofastan sinne;
Fast du varit falsk och otrogen mot mig;
Men detta jag alldeles slagit ur minne,
Då jag nu får se dig så olyckelig.
„Uf! Lasse, om blott
Du kände mitt brott,
Föraktas och affkys då blefwe min lott.“

15.

Men på andra stranden fördolde mig skådat
De fiskare, då jag den ogärning gjort:
De Lånsmän och Tjerdingsmän genast uppbådat,